

Још увек је отворено питање да ли београдска „књижевна“ одбрана „антологијског“ текста црногорског колеге Николаидиса заслужује лисице или лудачке кошуље. У сваком случају она заслужује промишљање. Јер, заиста, како је дошло до тога да на кључним местима у држави годинама седе индивидуе (облици организма) које по свом презиру према заједници у којој живе превазилазе све истинске непријатеље те заједнице?

Сви знамо да непријатеље имамо и да их имамо одавно. Сви знамо да су ти непријатељи ојачани деловањем западних сила које су на простору бивше СФРЈ, у страху од „српског национализма“, омогућиле настанак мини-фашизама. Ово „мини“ не значи да је реч о безначајној или безопасној појави, већ то „мини“ сугерише да иза тих фашизама не стоји дуга и богата национална историја, већ се ради о делиријуму празног идентитета који недостатак традиције надокнађује непријатељством према свом пореклу. Српски народ чува место тог порекла. Данас није лако стајати као чувар на том месту. Угричићев лик симболизује неприхватљиву меру у којој је непријатељ, служећи се „реформама“, притисцима, „политиком помирења“, окупирао нашу земљу и узео јој оно што није успео да јој узме оружјем – слободу и суверенитет. Овај текст настаје док Влада Србије одлучује о Угричићевој судбини. Било би потпуно погрешно, а можда чак и неправедно, ако би само Угричић био протеран са високе државне функције. Потребно је дубински очистити државни (укључујући и културни) апарат од свих оних који, иако економски зависе од нашег народа, не презају да га у свакој прилици пљују и понижавају.

Млади људи који данас траже посао у јавном сектору у Србији и те како су свесни чињенице да га никад неће добити сем уколико не почну да рециклирају лозинке и мантре о „Милошевићевим ратовима“, „националистичким деведесетим“, „суочавању са прошлошћу“, обавезно испољавајући снисходљиво и увлачко понашање према свима који долазе из суседних земаља. Свако ко је икада учествовао на неком регионалном семинару може да посведочи колико је то одвратан приказ. Српски студенти су, по правилу, оштрији према политици своје земље, за разлику од својих колега из суседства који ни у најочигледнијим неправдама не виде никакав проблем. Занима вас докле ће то да траје? Трајаће све док од Србије не остане камен на камену. Јер кад те елдепеизоване генерације дођу на кормило ове земље, Србија ће постати лак плен за своје суседе, који већ сада, с водом у устима, злурадо говоре о Косову, Војводини и „Санџаку“. Не треба ни помињати коју ће улогу у том случају одиграти НАТО.

Велика је штета што наши медији, осим оне најбизарније реченице у којој аутор Николаидис жали што нису убијени Тадић, Додик, патријарх Иринеј и, вероватно, многи други, нису пренели и следећу реченицу: „Да је Боле, рецимо, незадовољни радник, који је схватио да су национални и вјерски антагонизми само маска под којом елита скрива темељни антагонизам сваког друштва, онај класни.“ Ради се о стандардној комунистичкој тези коју аутор употребљава на средишњем месту у свом тексту. Другим речима, овде се не ради просто о позиву на тероризам, овде се ради о позиву на *црвени* тероризам. Када би београдски левичари имали петљу за нешто више осим за кревељење по Филозофском факултету они би стали у одбрану свог подгоричког камарада с којим се сасвим сигурно слажу и у циљевима и у методама.

Међутим, Николаидис у независној Црној Гори види антиратни пројекат за који не важи оно за шта он тврди да као универзални конститутивни гест сваке цивилизације важи за све модерне државе које се темеље на чиновима великог насиља. Оно што важи за САД, Шпанију, Србију (и ваљда цео свет), свакако не важи за Црну Гору. У чему се састоји та чудновата повлашћеност црногорске државе у односу на све остале државе? Ни у чему озбиљном осим у глави Николаидиса који се од свог фашизма не може излечити ма колико да чита Жижека и Бењамина.

Докле смо дошли: Драган Бујошевић мора да брани *Политику* од београдских чувара Николаидисовог права на мржњу. Демократе и напредњаци ћуте. Сиви облаци над Србијом.